

[Albrechtsen]

hvis det er det, ministeren lægger op til, synes jeg, det er noget af et gennembrud for kollegianernes muligheder for at øve indflydelse på deres egen situation. Det synes jeg er overordentlig positivt.

Ellers må jeg sige om regeringens forslag, at det ikke er noget godt forslag, men det er mindre slemt, end hvad vi ellers har været udsat for på boligbyggeriområdet, siden denne regering kom til. Vi har været vant til, at der blev rettet det ene angreb efter det andet mod lejerne, senest med renteaftgiften i forbindelse med kartoffelkuren og med boligministerens lejelovsforslag, angreb på angreb, som især har været rettet mod lejerne. Nu er man dog så at sige standset ved den situation, der var, og har stort set indrettet sig på, at det i hvert fald ikke skal gøres endnu værre. Man må da se på det som noget positivt, at vi måske med dette udgangspunkt kan begynde at vende situationen, sådan at man igen kan få et større element af socialt boligbyggeri her i landet.

Når det drejer sig om situationen i København, har jeg et spørgsmål til ministeren. Det går meget dårligt i København med hensyn til udnyttelsen af ungdomsboligkvoten, og det er også en del af baggrunden for, at VS har peget på de tusinde midlertidige boliger. Det fremgår bl.a. af et svar af 7. november 1986 fra ministeren på et spørgsmål, jeg har stillet om kvotaudnyttelsen i København, at det går overordentlig elendigt med at få bygget ungdomsboliger i København. Derfor vil jeg spørge ministeren, hvordan han vurderer den samlede situation. Jeg forstår, at der pågår nogle forhandlinger, og at man afgav en hel masse løfter. Både ministeren, hr. Estrup og andre var fremme med løfter, dengang BZerne stod på barrikaderne, men da de forlod dem, blev der pludselig stille overalt, hvor man drøftede disse spørgsmål på Københavns Rådhus, og man hørte heller ikke meget mere fra de ansvarlige politikere her i Folketinget og i regeringen.

Det nytter ikke noget, at man nu fører nogle hensygnende forhandlinger og så måske vender tilbage, når problemerne igen er gået i hårdknude, fordi man bare har ladet stå til og ladet den fattigste del af den københavnske ungdom sejle sin egen sø. Derfor vil jeg altså bede ministeren om en konkret vurdering af situationen. Det går meget dårligt med ungdomsboligbyggeriet, og jeg har

ikke hørt noget om, at der foreligger konkrete planer om at udnytte de tomme boliger. Jeg håber, ministeren vil give et svar på det, og så vil jeg forbeholde mig at vende tilbage med et spørgsmål desangående, hvis det viser sig, at der ikke rigtig har været noget i disse forhandlinger.

Boligministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne takke regeringens partiernes ordførere for den positive indstilling til lovforslag nr. L 101, men den overraskede mig for så vidt ikke – i betragtning af, hvor meget godt forslaget indeholder. Derimod kan det undre, at der overhovedet er nogen, der kan være så kritisk indstillet, som hr. Baadsgaard giver udtryk for at være.

Jeg vil gerne kommentere nogle af de kritikpunkter, der er rejst i forbindelse med selve lovforslaget og dets indhold, og også, hvad der måtte ligge uden for lovforslaget.

Man har kritiseret vores udnyttelse af kvoten for 1986. Jeg tror imidlertid, historien vil vise, at den måde, Boligministeriet har håndteret den vanskelige sag i 1986 på, har været den rigtige. Uanset om man kan lide betegnelsen eller ej, har det været utrolig vanskeligt at få gennemført det støttede byggeri med baggrund i den voldsomme aktivitet, der har været i bygge- og anlægssektoren indtil nu i 1986, og den direkte mangel på arbejdskraft og entreprenørkapacitet, som har gjort sig gældende, når man skulle have gennemført det støttede boligbyggeri.

Jeg kan kun sige, at jeg synes, ministeriet har været overordentlig dygtigt til at fordele kvoten geografisk efter behov og efter, hvor det overhovedet var muligt at få opført byggeriet. Det er rigtigt, som det er oplyst også af hr. Estrup, at det er længe siden, det er meddelt boligselskaberne og andre, at kvoten bliver fuldt udnyttet for 1986; der bliver ikke tale om at overføre en del af kvoten til 1987.

Der ligger også i lovforslaget en fortsat sikkerhed med hensyn til den rullende planlægning – den sikkerhed, man nu engang kan give, når Folketinget kun lovgiver for ét år ad gangen. Det er trods alt et hensyn, man viser de planlæggende myndigheder og selskaber, at man skitserer niveauet for det følgende år.

Midtvejsredegørelsen kom ikke den 1. juli 1986 – det er rigtigt – men det kunne den af